

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ TRIANON KIADVÁNY

TRIANON 100

Nemzeti Emléknap és a Nemzeti Összetartozás Napja – június 4.

„Minden nemzet, mely elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti életét gyilkolja meg;”
Kölcsey Ferenc

„Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és kedvező szerencse ismét visszahozhatják. De miről a nemzet, félve a szenvedésektől, önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz, s mindig kétséges.”
Deák Ferenc

/.../

Mert nem lehet feledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
Hol királyokat koronáztak egykor,
S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt legszebb koszorúja
Európának, a Kárpátok éke,
És mienk volt a legszebb kék szalag,
Az Adriának gyöngyös pártadísze!
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
Narfényes műveken föltündökölt,
S egész világra árasztott derűt.
És nem lehet feledni, nem soha,
Hogy Váradon egy Ady énekelt,
És holnapot hirdettek magyarok.
És nem lehet feledni, nem, soha
A bölcsőket és sírokat nekünk,
Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
Dicsóság és gyász örök fészkeit.

Juhász Gyula- Trianon

Isten őrkdjön Magyarország fölött, valamint minden magyar fölött, akik a határsorompókon túli vidékeken,
településeken – gyakran könnyben úszó szemmel – éneklük (vagy hallgatják) a magyar Himnuszt!
Június 4-én - a trianoni békediktátum aláírásának emléknapiján, az egységes magyar nemzet napján
– jelképesen öleljük át egymást, mint családtagokat.

Tisztelt Rendtársaim!

A jelenkor újabb megpróbáltatás elé állított nem csak egyes országokat, hanem az egész világot. Nem találkozhatunk, nem utazhatunk, nem rendezhetjük meg közösségeink nagyszerű eseményeit, nem lehetünk együtt történelmi helyeken – a történelmi időpontokban.

De együtt vagyunk lélekben, együtt dobban a szívünk, ha a történelmi eseményekre gondolunk, ha meghalljuk nemzeti imánkat, ha halljuk költőink verseit szavalni a médiában. Együttérzünk minden nemzettársunkkal e jelenkori történelmi helyzetben, amikor nem csak a betegséggel kell megküzdenünk, hanem az el nem fogyó gyűlölettel és igazságtalansággal, mely nemzeti kormányunknak és nemzetpolitikánknak szól. Mindeddig példát mutatunk összefogásból, egymás kölcsönös tiszteletéből, kitartásból, áldozatkészségből, egymás megsegítéséből.

A nemzeti kisebbségként meghatározott nemzetestvéreink életét több trianoni ország nehezíti, holott a magyarságra büszke lehet minden szomszédos ország: a békét keressük, dolgozunk és adót fizetünk, otthonunk és családjaink békéjét helyezzük előtérbe, tiszteljük a más nemzet tagjait, hitét és elveit – melyért természetesen kölcsönösséget várunk el. Szeretnénk, ha a napi politikai hatalmi harcok nem rombolnák szét közösségeinket, kultúránkat, ha tiszteletet kapnának nemzeti szimbólumaink és nemzeti nyelvünk, hagyományaink.

Ha Európa nyugati országaira tekintünk, nem találunk semmi biztatót - sem a közös jelenünkre, sem a közös jövőnkre nézve. Nem csak Magyarországra vonatkoztatva, hanem mindazokra az országokra is, amelyeknek történelmi nemzeti értékrendjük előbbre való, meghatározó, nem hajlik semmilyen liberális, globalista elvek felé.

Nyugat-Európa már ássa saját sírját.

A nemzetállamok tagadása, a nemzeti lét semmibe vétele, a kereszténység és a keresztény kultúra elszorvasztása, az erkölcsi rombolás, a genderizmus, a születések drasztikus csökkenése, a migráció, a fogyasztásközpontúság és az értékek nélküli lét: mindez a hagyományosnak tekintett Nyugat-Európa lassú halálát jelenti... és könnyen lehet, hogy abba a sírgödörbe, amit – abban a történelmi, tragikus pillanatban nekünk szántak - majd ők sülyednek el. Gróf Apponyi Albert, a trianoni Magyar Delegáció vezetője, amikor átvette a békediktátumot, azt mondta: **„Őnök most megásták Magyarország sírját, de Magyarország ott lesz a temetésén mindazon országoknak, amelyek most itt megásták Magyarország sírját.”** – az Apponyi jóslatként is megfogalmazott mondat különös jelentőséggel bír napjainkban!

Apponyi a világtörténelem egyik legjelentősebb beszédével érvelt 100 évvel ezelőtt a trianoni diktátum ellen, de Európa lelkiismeretét nem tudta megszólítani. A „fejlett Nyugat” kiszolgáltatta hazánkat a kalmárszellemű politikának. Megaláztak, mert meg tudtak alázni: kivérzetten, háború, kommün után legyengült ország voltunk. Eltörölni azonban nem tudtak, bár akkor is az volt a cél.

S vajon miért van olyan érzésünk mind a mai napig, hogy az az Európa – semmit sem változott irányunkban? – Erre a kérdésünkre az Európai Unió maga ad választ...

Európa adósunk. Legelsősorban a tiszteletet kell megadnia a több ezer éves múltú népnek, az 1100 éves európai keresztény Magyar Birodalom magyar nemzetének, melyet az iszlám feltartóztatása, a szomszéd ország Habsburg dinasztiája darabolt, melyet a 100 évvel ezelőtt hazugságon alapuló diktátum létrehozatalával és annak végrehajtásával csonkítottak oly mértékben, mely a világtörténelemben egyedülálló! - s a napjainkban is tapasztalható kettős mérce alkalmazása, a magyar nemzet és nemzeti értékeink gyalázása miatt. Elvárjuk az Európai Unió liberális baloldali képviselőinek megkülönböztetett tiszteletét hazánk és nemzeti kormányunk, nemzetpolitikánk és a magyar nemzet iránt! Bízunk abban, hogy már a közeli jövő is bebizonyíthatja: a több-nemzetiségű országok polgárai az adott jogállamban azonos elbírálás alá esnek, a közös jövőt közös érdekek mentén építhetik, s így válik lehetségessé az erős gazdaság építése, ahol minden állampolgár otthonához közel munkát, megélhetést talál, a gazdag közös kultúra kölcsönös megismerése és elismerése révén is.

2016. Trianon-megemlékezés, Budapest, Hősök tere

A Vitézi Rendnek az alapításától eltelt 100 évben folyamatosan meg kellett küzdenie a megmaradásért: világháború, külföldre menekülés, elszakadás az anyaországtól, kommunizmus, forradalom, belső széthúzás, mely az egyéb vitézi ágak létrejöttéhez vezetett. A külhonban a rendszerváltásig működő Vitézi Rend hazatért – és eredeti célkitűzéséhez híven, nemzeti összetartozásunkat, keresztény hitünket, családjainkat erősítve építjük közösségeinket.

Hiszünk abban, hogy rendalapítónk, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr is méltó, megtisztelő helyre kerül történelmi személyiségeink panteonjában. Ehhez az igaz történelmet kell megismertetni – nem csak az iskolákban! Ehhez a hitnek kell erősödnie és bízunk kell önmagunkban.

Minden rendi egység a saját területén dolgozva épít: határon innen és határon túl megvalósuló emlékhelyek, emlék-jelek állításával, melyek történelmi tettekről, hazaszeretetről, helytállásról, önfeláldozásról, vagy kimagasló egyéniségek életéről tanúskodnak, amelyekre és akikre büszkén emlékezhetünk – és emlékeztethetünk! Eseményeket szervezünk, még

jobban megismerve egymást, barátságok szövődnek, magától értetődően fogjuk meg egymás kezét.

Ennek a napnak a jövőt kell hirdetnie. Nem szabad azonban feledni, tovább kell adni minden történelmi tényt, meg kell ismertetni az eltagadott és megcsönkített múltat. S tovább kell adni az igazságot, alapítónk által megfogalmazott célt – és össze kell fogunk, mindig, minden körülmények között.

Isten, áldd meg a magyart!

**vitéz Hunyadi László
főkapitány**

Fotók: v.T.E.

TRIANON

Egyetlen szó.

Szinonímái: bűn, nemzettragédia, igazságtalanság, kegyetlenség, bosszú, nemzetgyalázás, nemzetirtás, tudatlanság, lelketlenség, lealázás, önkény, diktatúra, hitnélküliség, hazugság, gerinctelenség, csalás, embertelenség –

Reakció: Otthon, Haza, Jogérvényesítés, Összefogás, Autonómia, Felemelkedés, Nemzetépítés, Művelődés, Tudás, Nemzetstratégia, Fejlődés, Büszkeség, Önértet, Megerősödés, Hit, Remény, Szeretet.

A hatalom eddig mindig a félelemre épített, pedig a kulcs a szomszédokkal való együttműködésben van!

Területvesztés összehasonlítása (itt csak Németországgal):

Németország	541.000 km ²	470.000 km ²	71.000 km ²	13%
Magyarbirodalom	325.000 km ²	93.000 km ²	232.000 km ²	72%

Lakosságvesztés összehasonlítása:

Németország	64.926.000	58.456.000	6.470.000	10%
Magyarbirodalom	20.886.000	7.516.000	13.370.000	64%

Legfőbb indok: „a magyar uralom alatt sínylődő” nemzetiségek felszabadítása volt:

„Felszabadítottak” 1.702.000 tót, úgy, hogy őket cseh uralom alá helyezték és velük együtt cseh uralom alá helyeztek 1.874.000 egyéb nemzetiségűt.

„Felszabadítottak” 2.800.000 román, úgy, hogy 2.465.000 más nemzetiségűt román uralom alá helyeztek.

„Felszabadítottak” 1.029.000 szerbet, de úgy, hogy 1.727.000 horvátot és 1.366.000 más nemzetiségűt szerb uralom alá helyeztek.

„Felszabadítottak” 232.000 németet, de úgy, hogy velük 126.000 egyéb nemzetiségűt is osztrák uralom alá helyeztek.

Végeredményben a 13.321.000 elszakított lakosnak csak 30%-a, összesen 4.100.000 lélek azonos nemzetiségű a „felszabadítókkal” és alig 25%, azaz 3.400.000 lélek, aki velük rokon nemzetiségű. De 5.800.000 lélek, vagyis az elszakított lakosság 45%-a teljesen idegen uralom alá került. Az elnyomó szerb és cseh uralom alatt a „rokon” horvát, illetve tót lakosság nem kapta meg azt az autonómiát, melyért az

elszakítás óta kétségbeesett, meddő harcot folytatott. **Jegyezzük meg jól: mindez népszavazás nélkül történt, a nép önrendelkezési jogának figyelmen kívül hagyásával!**

Megszabták pl.: a magyar hadsereg létszáma békében és háborúban sem lehet több, mint 35.000 fő. A trianoni zsákmány haszonélvezőinek, a Magyarországgal szomszédos ellenséges indulatú államoknak a fegyverkezését ellenben semmiféle korlátozásnak sem vetették alá.

Minden időben a szakrális igazsághoz tartottuk magunkat: "Ne ítéltetek és nem ítéltettek, ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, s néktek is megbocsáttatik. És amint akarjátok,

hogyan az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal." (Lukács 6, 27-28)

1100 éves történelmünk azonban bebizonyította: folyamatos harcban kell állnunk. Meg kell magunkat védeni hazánkra törő ellenségeinkkel szemben. Sok tekintetben igazuk van azoknak a történelmekutatóknak, akik azt mondják: Egyszerűbb a szemtől-szembe támadókkal felvenni a harcot, mint az álnok módra, belülről támadókkal.

A magyarokról úgy tartják: befogadó nemzet. Híres a vendégszeretetünk, a békés szándékkal érkező idegenekkel szembeni elfogadásunk. A jót feltételező, egyenes jellemünk. Hányszor adtunk hitelt az álnok módra megrontásunkra törők hazug szavának! A XXI. század eleje is ilyen támadás-sorozattal indult, s tapasztalnunk kell a modern világ modern politikusainak még hatékonyabb rombolási szándékát, a morál és tisztesség hiányát. Tisztelet adassék a kevés kivételnek!

Ezért is kell egymás felé fordulnunk, s nem csak a trianoni határokat átlépve, hanem a nemzeteik értékrendjét védelmező országok felé is, akik ellenállnak a globalista rombolásnak.

Nemzeti hitvallás

**Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.**

Ez az én vallásom, ez az én életem,
Ezért a keresztet vállaimra veszem,
Ezért magamat is reá feszítetem.

Szeretném harsogni kételkedők fülébe,
Szeretném égetni reszketők lelkébe,
Lángbetűkkel írni véres magyar égre:

Ez a hit a fegyver, hatalom és élet,
Ezzel porba zúzod minden ellenséged,
Ezzel megválthatod minden szenvedésed.

E jelszót, ha írod lobogód selymére,
Ezt, ha belevésed kardod pengéjébe,
Halottak országát feltámasztod véle.

Harcos, ki ezt hiszed, csatádat megnyerted,
Munkás, ki ennek élsz, boldog jövőd veted,
Asszony, ki tanítod, áldott lesz a neved.

Férfi, ki ennek élsz, dicsőséget vettél,
Polgár, ki ezzel kélsz, új hazát szereztél,
Magyar, e szent hittel mindent visszanyertél.

Mert a hit az erő, mert aki hisz, győzött,
Mert az minden halál és kárhozat fölött
Az élet Urával szövetséget kötött.

Annak nincs többé rém, mitől megijedjen,
Annak vas a szíve minden vésszel szemben,
Minden pokol ellen, mert véle az Isten!

Annak lába nyomán zöldül a temető,
Virágdíszbe borul az eltiport mező,
Édes madárdaltól hangos lesz az erdő.

Napsugártól fényes lesz a házatája,
Mézes a kenyere, boldogság tanyája,
Minden nemzetségén az Isten áldása.

Magyar! te most árva, elhagyott, veszendő,
Minden nemzetek közt lenn a földön fekvő,
Magyar legyen hited s tied a jövőendő.

Magyar, legyen hited és lésszen országod,
Minden nemzetek közt az első, az áldott,
Isten amit néked címeredbe vágott.

Szíved is dobogja, szavad is hirdesse,
Ajkad ezt rebege, reggel, délben, este,
Véredde hogy váljon az ige, az eszme:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Papp-Váry Elemérné Sziklay Szeréna

Ne hagyjuk, hogy Trianon győzzön!

„Vajon annyira megvetésre méltó, hogy az ezer éven át fennálló ... keresztény ország megcsonkított magjában még élnek ivadékok, akiknek széttört hazájuk alaplapota fáj?”

Dümmerth Dezső

Gyásznapi, nemzeti tragédia, országcsönkítés, szétzabdalás, igazságtalanság, békediktátum az összes jelző egy gyászos történelmi eseményre utal. 100 évvel ezelőtt, június 4-én keresztrefeszítették Magyarországot Trianonban. Megcsonkítva, igazságtalan békediktátumot rákényszerítve bántak el a keresztény Európa védelmezőjével.

Csodálatos magyar nyelvünk a maga nagyszerűségével fogalmaz: békediktátum.

Milyen béke lehet az, amelyet rákényszerítenek a másokra?

Csakis olyan, amit félelemből diktálnak a győztesek. Ilyen volt a trianoni is, amelyet június 4-én 16:32-kor írtak alá franciaországi Versailles-hoz tartozó Nagy-Trianon-kastélyban. A trianoni békeszerződést a Magyar Királyság nevében 1920-ban Benárd Ágost, a magyar kormány népjóléti és munkaügyi minisztere, a

küldöttség vezetője és Drasche-Lázár Alfréd rendkívüli követ és államtitkár írta alá. A választás azért esett rájuk, mert a közismert politikusok egyike sem akarta magát kompromittálni a hazánkra nézve végzetes és máig is meghatározó trianoni békeszerződés aláírásával. Megkondultak a harangok, a közlekedés leállt, a boltok bezártak, magyar apák és anyák magukhoz szorították gyermeküket. Nem lehetett ez másképp itt sem, a Csalólóköz szívében. Az első világháborúban súlyos veszteségeket szenvedett felvidéki magyarság újabb sorscsapást volt kénytelen eltűrni. A trianoni békediktátumot és a csehszlovák megszállókat. Az új államalakulat politikusai szinte rávetették magukat a magyar népre, mindenfélét kitaláltak, csak hogy területekhez jussanak és eltíporjanak bennünket, magyarokat. Jól ismerjük a hajózható Ipoly esetét, vagy az Adriai-tengerhez tervezett korridor létrehozását. /.../Gyűlölet és düh, a megcsonkított magyar népet szinte minden oldalról az idegen hatalmak vérben izzó szemei figyelték és szerettek volna még jobban belevájni annak testébe, ahogy a holló teszi áldozatával. A nagyurak ítélkeztek, nem segített sem Apponyi védőbeszéde, sem Teleki vörös térképe. *(A tömb-magyarság Nagy-Magyarország területén, piros színnel jelölve. Szerk.)*

Beteljesedett!

És hogy állunk Trianon megítélésével 100 év után?

A kommunista rendszer bűnös népek állította be a magyar népet, Trianonról nem lehetett beszélni. Az ún. demokratikus fordulat után a liberális eszmét valló politikusok és szimpatizánsaik mind a mai napig jogosnak tartják a trianoni békediktátumot. Manapság pedig lassan már szélsőségesek, kirekesztőek leszünk, ha saját nemzeti történelmi eseményeinkről emlékezünk meg. Ismerjük jól a gúnyos megjegyzéseket: Minek magyarkodtok? Nem kell mutogatni, mekkora magyarok vagytok! Pedig, mi nem vagyunk akkora magyarok. Egyszerűen magyarok vagyunk, akiknek fontos nemzetünk történelme és emlékezünk, de ugyanakkor építeni is szeretnénk a jövőt! Csak úgy dőlnek majd le a trianoni határok, ha mindannyian közösen akarjuk a Kárpát-medencében az egységet, az összetartozást. Meg kell ismertetni az igaz magyar történelmet, az iskolákban nem szabad kerülni Trianon fogalmát. És ami a legfontosabb: nem szabad félni! Esterházy János, felvidéki mártírpolitikus sem félt. Bár Trianon után elvették földjeit, családját a csehszlovák állami szervek folyamatosan figyelték és bírságokkal fenyegették, Ő mégis itt maradt övéi között. Nem fogadta el Budapesten a bársonyszéket, hanem az 1938-as visszacsatolás után gondoskodott azokról a magyarokról, akik nem kerültek vissza az anyaországhoz. Nem félt szembeszállni az igazságtalansággal! Esterházy János példája is erőt adhat nekünk, felvidéki magyaroknak is, aki mindig fontosnak tartotta, hogy egyedül a kereszténység és a

magyarság lehet a jövő. (Vajon miért vannak még mindig, 75 év után is érvényben a Benes-dekrétumok /1945. május 14. – október 27. / melyek kollektív bűnösnek kiáltják ki a magyart? Szerk.)

2010-ben a magyar kormány megalkotta a Nemzeti Összetartozás Napját, amely június 4. /.../Az összetartozás fontos pillére összmagyarságunknak, hiszen Trianon romjait ledöntve tudunk újra erős nemzeté kovácsolódni. Nem feledve a múltat, de nem is rágódn rajta, hanem tenni és cselekedni a jövőben az itt élőkért, gyermekeinkért. És mik volnának ezek a tettek? Első szóra talán egyszerűnek tűnik: a magyar iskola, a kereszténység, a magyar közösség, a magyar nyelv szeretete, hagyományaink ápolása. Csupán ennyit kell tennünk, hogy megmaradjunk. A pünkösdi és a trianoni harangszó egyaránt azért szól, hogy soha ne feledjük: „Történjen bármi, amíg élünk s meghalunk, / Mi egy vérből valók vagyunk!”

Fazekas István magyar költő írja:

„Nincs, ami csillapítaná a Trianon okozta seblázat. Ám a csonkításnál nagyobb probléma, hogy egy műveltségétől megfosztott nemzet nem csupán identitását veszti el, hanem emberi tartását is, majd emberiségét, és végül: emberségét.”

**Ne hagyjuk, hogy Trianon győzzön és veszítsünk!
Nem, nem, soha!**

Karaffa Attila

20 Trianon 20

Magyarország szétdarabolásának 100. évfordulója

Sokan és sokat emlékeztek, írtak erről a megfontolt, alaposan előkészített gyilkosságról, mely példáját ritkítja a történelemben. Magam is, amikor néhány gondolatban emlékezni szeretnék erre a húsomba vágó történetre, valami lényegi ébresztő üzenetet szeretnék megragadni, ami támaszt, feltámaszt, hogy ott tudjunk lenni a gyilkos nemzetek temetésén (Apponyi Albert beszéde).

A mi emlékezésünk a 100. évfordulón egy történet kell, hogy legyen, ami a magyaroknak nem azt jelenti, hogy véletlenül „eszembe jut”, hanem azt jelenti: *emészteni, felszívni, új erőre kapni!* Emlékezni annyit jelent, mint nászra lépni a múlttal. Nekünk az emlékezés szellemi utódok nemzését és születését jelenti! Ettől lesz ünnep a múlt, ezért öltünk magunkra komor ünneplő ruhát ezen a nehéz ünnepen, amely a feltámadás fényes ünneplésébe fordul át.

Ez az én igazságom, ez az én hitvallásom!

E sorok után ide kíváncsozik a magyar Hiszekegy:

Hiszek egy Istenben,

Hiszek egy Hazában,

Hiszek egy isteni örök igazságban,

Hiszek Magyarország feltámadásában! Amen

...és mondom ezeket, amikor a román magyargyűlölet az utóbbi hetekben magasra röpítette a labdát:

Johannis (a szász román elnök) gyűlölet-beszéde, uszítás és megalázás, fasiszta magyarellenes gyűlöletkeltés. A trianoni diktátum aláírásának napját, június 4-ét a román Parlament nemzeti ünneppé tette! Székelyföld autonómia státútumát vita és indoklás nélküli szavazással utasították el Románia szenátusában!

Ezek után akadnak-e még közöttünk olyanok, akik hisznek a román megbékélési szándékban, a román demokráciában, abban, hogy magyar és székely jövőt teremthetünk gyerekeink és unokáink számára szülőföldünkön? 100 éve tudjuk, hogy nem! A magyarellenes eseménysorozat remélem, végleg meggyőzte a még reménykedőket is!

E gondolatsor után adódik a kérdés, hogy akkor mi a teendő?

A választ David Funderburk szavaiban hallom, aki az 1980-as évek első felében volt az USA bukaresti nagykövete, és aki a következő tanácsot adta nekünk, magyaroknak: **„Egy bekövetkező új világrendezéstől csak akkor várhattok jót, ha idejében meggyőzitek azokat, kik a rendezést végzik majd, hogy úgy az igazság, mint a gyakorlati célszerűség a ti oldalatokon van. Addig is, míg ez bekövetkezik, harcoljátok ki az erdélyi magyarok jogainak tiszteletben tartá-**

sát, mielőtt az öregek kihalnak, s a fiatalokat erőszakkal elrománosítják.”

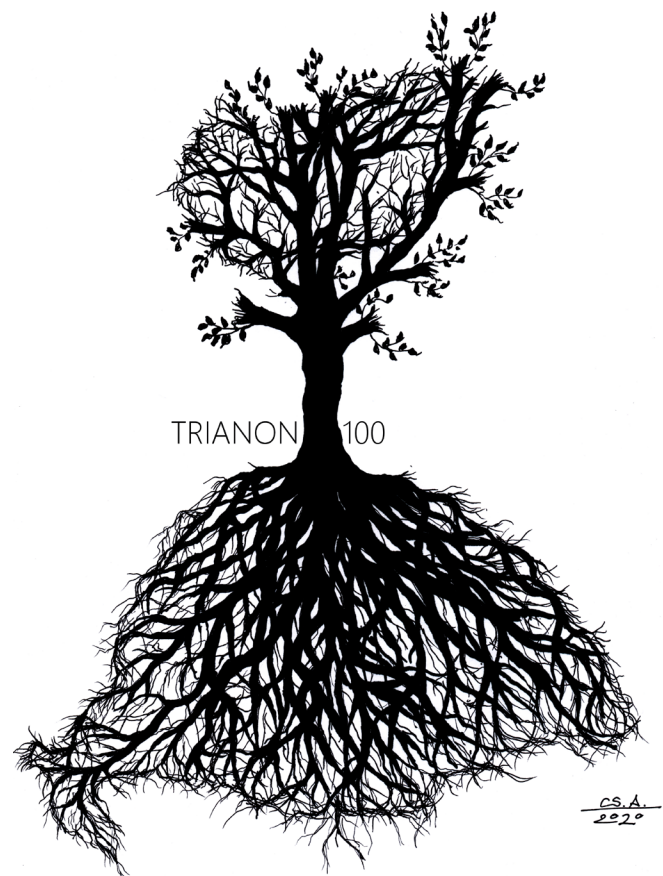
Kedves Magyar Testvéreink, vitézek és nem vitézek, valamint politikai pártok, különösen ti, akiknek ott „Bukarest”-ben, az idézett nagykövet úr a leckét immáron 35 éve feladta! Valamit végeztetek el belőle? Egyelőre bukásra, esetleg gyenge átmenőre álltok!

Fogjatok már egyszer hozzá a feladathoz! A visszakeresztelt vagyont pedig fordítsátok a magyar-székely nép szolgálatára!

Hajrá!

Csíkossomlyó, 2020. május 19.

Gergely István, Tiszti

*Vitéz Csák Attila székkapitány,
szobrászművész alkotása/2020.*

A következő oldalon lévő ima, melyet az 1920-as püspöki kar imádkozott június 4-én, a trianoni döntés után, ma is szóljon minden magyarért. Amen

Mindenkitől elhagyatva

Mindenható örök Isten!
Mindenkitől elhagyatva,
senkitől meg nem hallgatva,
Hozzá fordulunk, aki senkit nem hagysz el
és mindenkit meghallgatsz,
hogyan hallgasd meg a mi
alázatos könyörgésünket,
és segíts meg minket, szegény magyarokat!

Ellenségeink lettek úrrá felettünk,
országunkat feldarabolták,
alkotmányunkat szétrombolták,
...,
minket porig aláztak,
minden szabadságunktól megfosztottak,
és ami romlásunkra van,
azt parancsolják nekünk.

A mélységből kiáltunk hozzád, urunk!
Hallgasd meg esedezésünket,
könyörülj rajtunk a te nagy
irgalmasságod szerint!

Ha a sok csapás a te büntetésed,
amelyeket bűneinkkel vontunk magunkra,
bocsáss meg nekünk, bűnbánóknak!

Ha széthúzásunk oka
nemzeti szerencsétlenségünknek,
vezérelj minket egyetértésre!
Ha hűségünket akartad próbára tenni,
tekintsd gyöngeségünket
és rövidítsd meg látogatásod idejét!

Add a hatalmat azok kezébe,
akik azt Tőled veszik
és a haza javára használják!
Adj a nemzetnek önzetlen, hűséges
és minden áldozatra kész fiakat!
Szerencsétlen hazánknak pedig
adj jobb jövődőt!

Nagyasszonyunk és Anyánk!
Kelj védelmünkre,
vedd oltalmadba örökséged,
pártfogolj minket Szent Fiadnál,
hogyan az ő kegyelméből
Szent István országa
újra életre támadjon!

Ámen

Román tudósok az autonómiáról

(részlet)

I. P. Bratianu írása, mely először angol nyelven a „Transylvania and the Hungarian-Romanian problem” című amerikai kiadványban (Danubian Press)/2017.

Ugyan a modern demokráciákban a bennszülött népek kollektív jogait rendszerint kiemeltebb védelem szokta megilletni, mint a rátelepítettekét, azonban ebben a vitában nagyrészt mellékes, hogy ki volt ott hamarabb - a magyarok és a székelyek vagy a románok. A realitás az, hogy itt van egy kisebbségi népcsoport, amelyik egységes identitással, kultúrával, nyelviséggel rendelkezik - és autonómiát követel. Ideje lenne az államnak nem kockázati tényezőként, hanem a többségi társadalom számára is kiaknázható előnyként tekintenie rájuk. Ennek érdekében a legokosabb lépés az autonómia mihamarabbi

megadása lenne, megalapozva az ehhez szükséges alkotmányos és intézményi változtatásokkal, hiszen a konfliktusok nagyrésze éppen az autonómia hiányából fakad. Hacsak nem pont a konfliktusok fenntartása a román politikai elit és a többségi társadalom érdeke.

Valami okból azonban ez az európai lépés nehézséget okoz a román politikusoknak. Talán attól tartanak, hogy nem lesz változatlan formában folytatható az eddigi kultúrkampf. Nehezebb lesz az állam és az ortodox egyház közös vállalkozásában folytatott „hagymakupolás honfoglalás” véghezvitele. Esetleg kisebb lesz a központi törvényhozás beleszólása bizonyos költségvetési összegek elosztásába, vagy éppen nem lesz minden választáskor előlátható a „magyar kártya”.

De az ezzel szembeállítható előnyöket oldalakon keresztül lehetne sorolni. Vajon miért „fáj” az Romániának, ha bármelyik régiója nagyfokú autonómiát élvez? Van ennek bármilyen észszerű - például gazdasági - oka, vagy csupán nacionalista indulat és a rövidtávú szavazatszerzés vágya fűti a politikai elitet? Az összképet pedig nyilván tovább bonyolítja a rendszerszintű korrupció: a közösből való lopás igénye és szokása a központosítottabb, hierarchikusabb rendszerek fenntartásában teszi érdekeltté politikai és gazdasági elit korrump tagjait. Az elmúlt 96 év világosan megmutatta, hogy az erdélyi magyarok sokkal szívesebben nyúlnak békés, tárgyalásos eszközökhöz az érdekeik érvényesítéséért, mint bármi máshoz. Az erdélyi magyarok nem koszovói albánok. Köreikben nincs erdélyi ETA, nincs székelyföldi IRA. Ez egy olyan erkölcsi, politikai tőke, amire bátran lehet építeni. Ahogyan a jogsértések alapos dokumentálására és szisztematikus, a széles európai közvélemény előtt történő megjelenítésére is építeni

kell. A romániai rendszerváltás óta eltelt évek - egy egész nemzedéknyi idő! - azt is megmutatta, hogy a demokrácia sem jelenti a kisebbségi jogok automatikus érvényesülését, főleg, ha ez teljes mértékben hiányzik egy ország politikai kultúrájából. Sőt, ha ennek pont az ellentéte jellemezte korábban. Szerencsére felnöttek ezalatt számosan, akik már sokkal kevésbé félnek konfrontálódni az érdekeikért. Akik értik, hogy egy demokráciában (akár egy tökéletlen demokráciában is) olykor bizony nyíltan konfrontálódni kell - és ráadásul szabad is!

Talán a romániai magyar politikusok rendszerváltó nemzedékének tagjai is növekvő számban fogják belátni, hogy nem halogatható tovább annak az adósságnak a behajtása, amivel a román állam majdnem száz éve tartozik az ott élő magyarok felé.

Nem a zászló a lényeg, hanem az új szelek, amik lobogtatják.

KÖSZÖNET A NEMZETTESTBE VALÓ VISSZAFOGADÁSÉRT!

Felvidékről – az egyetemes Magyarságnak!

A művész jelmondata: „Múlt nélkül nincsen jelen és jövő sem.”

Gábiel arkangyal és Trianon lánca

A felvidéki Szőgyénben élő fafaragó művész, **vitéz Smidt Róbert** Himnusz című egyedülálló monumentális alkotása 6 éven át készült.

Nyitott történelemlékönyv: a 10 m² nagyságú, 5×2 méteres és 800 kilogramm súlyú tölgyfából faragott táblakép a magyarság történelmét jeleníti meg a honfoglalás előtti időszakról. Az alkotó művészeti tanácsadója Szörényi Levente volt.

Vitéz Smidt Róbert székkapitány feleségével Budapesten, a Parlamentben, 2016. A Magyar Bronz Érdemkereszt kitüntetésének átvétele

Az alkotó néhány gondolata alkotásával kapcsolatban: 2010-ben született meg az elhatározásom, amikor a magyar állam visszaadta a magyar állampolgárságot a trianoni határokon túl élő magyaroknak: meg kell örökítenem Magyarország

történelmét! Alkotásom összetartozásunk szimbóluma. Felvidéken, s Magyarországon már több városban állították ki a táblaképet. A vírusjárvány elmúltával az Országházban kerül bemutatásra, s a magyar Parlament kapja örökül.

Vitéz Smidti Robert: Magyar Hímszáz táblakép, 2017.

Magyar Zengő Induló

A Magyar Zengő Induló alkotója Beregszászi-Hegyi László VRNT. v. alhadnagy, az Észak-Dunántúli Törzsszék, Komárom-Esztergom megyei Székkapitányság tagja. Képző- és iparművész.

Tisztelt Rendtársaim!

Kérlek, fogadjátok szeretettel „Magyar Zengő” c. szerzeményem, melyet - nemzeti tragédiánk - a trianoni országcsönkítés elleni tiltakozásom megnyilvánulása-ként alkottam. Édesapám a Pozsony vármegyei Csalóközből, édesanyám Bereg vármegyéből származik, én Beregszászban születtem.

Nekünk is nagyon fáj Trianon! Több millió magyar család osztozik sorsunkban.

Remélem, hogy a Vitézi Rend megalapításának centenáriuma és az elkövetkezendő időben is méltó ének-menetszám lesz a „Magyar Zengő Induló,” mely elsőként ezeken az oldalakon jelenik meg. Örömmel adom át rendtársainknak, barátainknak.

2016. Budapest, vitézavatás.
Jobb o.: Beregszászi-Hegyi László VRNT. v.alhdgy testvérével, nemzetes Hegyi Józseffel, akit ekkor avattak a Történelmi Vitézi Rend tagjává

Zene, szöveg:

Beregszászi-Hegyi László

MAGYAR ZENGŐ Induló

Tovatúnt az álom, keserű remény,
Sötét felhők mélyén megvillant a fény.
Dübörög a föld is, tengeráradás,
Idegen gyalázat, jön a számadás.

Árpád népe él itt ezer éve már,
Keselyűkkel harcol a Turulmadár.
Kárpátok zord bércén feltámadt a szél
Magyar Igazságért, Magyar Nemzetért.

Énekelj! Énekeld velünk ezt a dalt!
A Honban zengjük szerteszét!
Állj közénk, tégy a Nemzetért!
Add kezed, előre nézz most!
Egységünk összefog minket, van remény!
Szabadságunk Tiéd – Enyém.

Őscink nyomában rendületlenül,
Hitünk erejével jövőnk feldertül.
Letérdel a Nemzet, felszáll a fohász,
Szent Magyar Hazánkra Istenünk vigyáz.

Urunk! Óvd meg népünk, adj erőt nekünk!
Gyermekünk, családunk, dolgos Nemzetünk...
Egy Hazánk van – védjük! Küzdünk mindezért,
Magyar Igazságért, Magyar Nemzetért.

Énekelj! Énekeld velünk ezt a dalt!
A Honban zengjük szerteszét!
Állj közénk, tégy a Nemzetért!
Add kezed, előre nézz most!
Egységünk összefog minket, van remény!
Szabadságunk Tiéd – Enyém.

Budapest, 1997. május havában

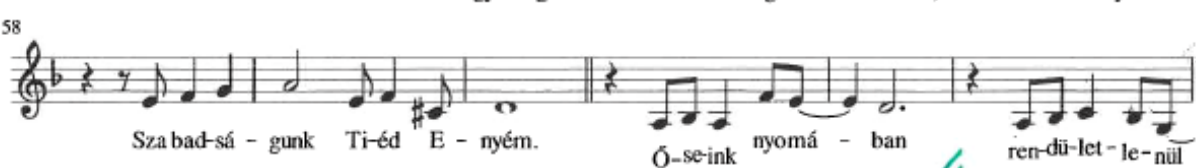

Magyar Zengő

Induló

Zene, szöveg:
Beregszászi-Hegyi László
Budapest, 1997. május havában

$\text{♩} = 120$

64

 Hi-tünk e-re-jé - vel jövőnk fel-de-rül. Le tér del a Nem - zet,

71

 felszáll a fohász, Szent Magyar Ha-zánk - ra Is-te nünk vi-gyáz.

77

 Urunk! Óvd meg né - pünk, adj e-rőt ne künk! Gyer me-künk, csa-lá -

82

 - dünk, dol-gos Nem - ze-tünk. Egy Hazánk van véd - jük!

87

 Küzdünk mind - e-zért, Magyar I - gaz - sá - gért, Magyar Nem - ze-tért.

93

 É - ne kelj! É - ne keld ve lünk ezt a dalt! A Hon - ban

99

 zeng - jük szer - te szét! Állj kö - zénk, tégy a Nem - ze - tért! Add kezed,

105

 e-lő - renézz - most! Egy - sé - günk ősz - sze fog min - ket, van remény!

111

 Sza bad - sá - gunk Ti - éd E - nyém.

118

ÖSSZETARTOZUNK!

„PERCRE SE FELEDD, HOGY TESTVÉRED MINDEN MAGYAR,
BÁRHOL IS ÉLJEN!” (vitéz Wass Albert)

Néhány egykori Trianon-plakát és használati tárgy vitéz Csengő-Tschörner András
(KÖMA KELET TSZK.) rendtársunk gazdag gyűjteményéből,
v. Székely László (BUDA TSZK.) v.hdgy közreműködésével.

Kezellen, lábatlan nyomorék lesz az ország a szén- és fatermelő Erdély, a Felvidék és a gabonatermő Délvidék nélkül.

A képslapra írott szöveg is figyelemre méltó:
...helyre kell mennem, mert jönnek az osztrákok... 1921

Gabonás-zsákon: Keresztrefeszített Jézus hallgasd meg imánkat és add vissza nekünk a mi szép magyar Hazánkat. ÉLNI AKARUNK!

Tolltartó

Bronz iratnehezék

100 pengős bankjegy

Nagy-Magyarország térkép-vázlatában lévő szöveg:

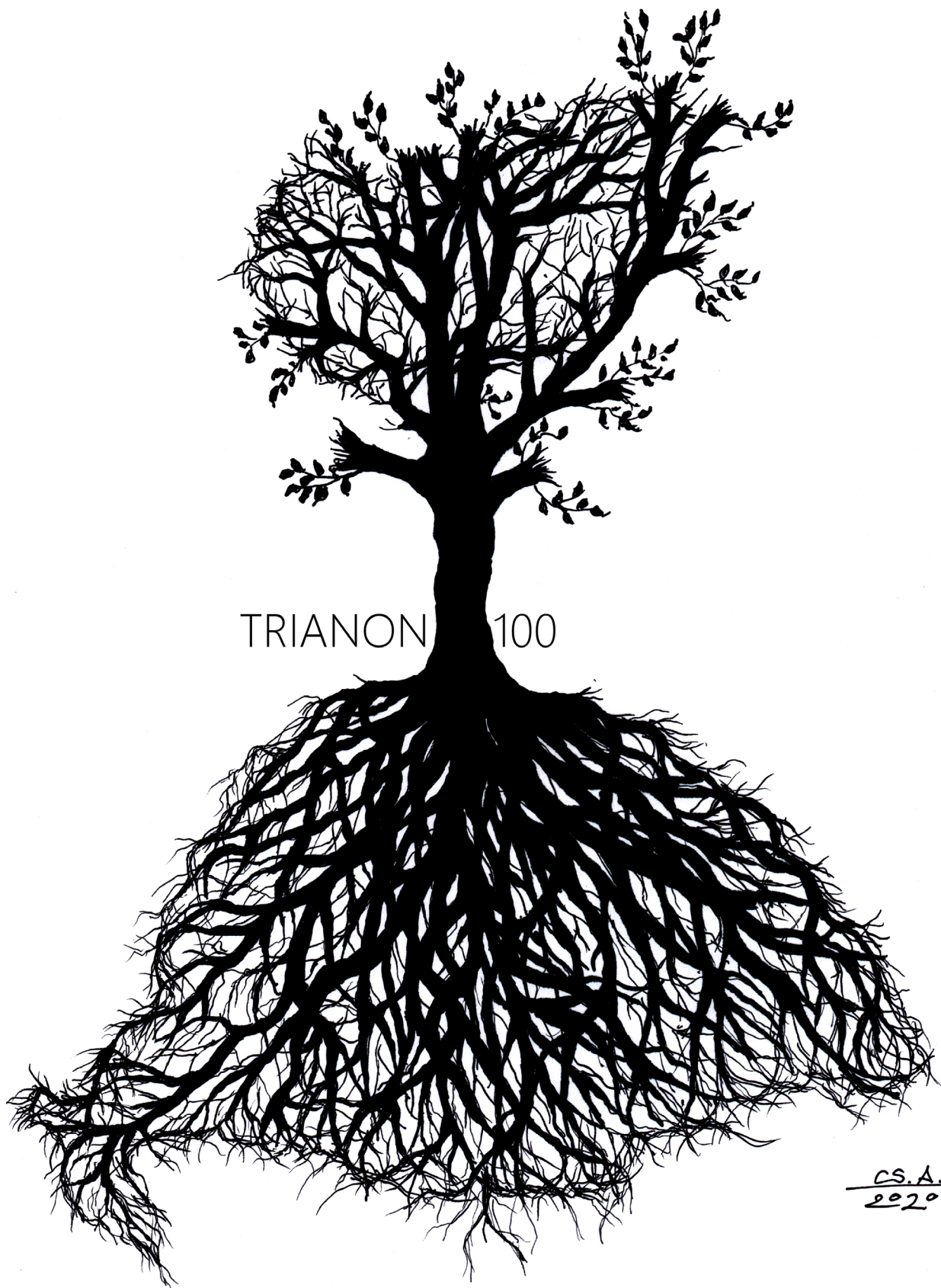
Hiszek egy Istenben,
 Hiszek egy hazában,
 Ezer éves hazám
 Ősi határában

Hiszek a magyar nép
 Szent akaratában
 Hiszek Trianonnak
 Elpusztulásában! Ámen

Óceánrepülők:
 vitéz Endresz György és vitéz Magyar Sándor
 (támogatójuk: Szalay Emil középen)

Vitéz Csák Attila szkp. szobrászművész grafikája néhány nap alatt ismertté vált nemcsak Magyarországon, hanem azokban az országokban is, ahol értik és ismerik a magyar történelmet.

Kiadja: Történelmi Vitézi Rend **Felelős kiadó:** v. Soltész Gyula tkp., főszerkesztő
Felelős szerkesztő: v. Tolnai Eta v. hadnagy **Vitézi Tájékoztató Szerkesztősége** Postacím: 1399 Budapest, Pf. 694/123